

Ensiaskelia

Laura Saloluoma

Työmatkasta voi joskus olla yllättävästi hyötyä. Itse esimerkiksi ehdin pohdiskella menneenä kesänä kaikenlaisia asioita kävellessäni töihin harjoittelupaikkaani. Joskus ajatukset askartelivat tulevan päivän tehtävissä, mutta täysin työmatkaympäristöä huomaamatta ei ollut Turun keskustassa mahdollista kulkea.

Niinpä eräänä aamuna odotellessani valojen vaihtumista Uudenmaankadun ja Hämeenkadun kulmassa satuin pistämään merkille vihreitä odottelevan autokouluauton. Kuten arvata saattaa, ei ratin takana ollut henkilö vielä ollut täysin omaksunut sujuvaa ajotyyliä, vaan pienen epävarmuuden saattoi huomata auton päästyä liikkeelle muuta liikennettä hieman hitaammasta etenemisvauhdista (korostus sanalla hieman). Ylitettyäni Uudenmaankadun ehdin seurata hetken sivusta auton matkaa pitkin Hämeenkatua. Suurin piirtein Kårenin kohdalla takana ajaneen ajoneuvon kuljettaja tööttäsi torveaan autokouluautolle ja kaahasi sen ohitse. Autot jatkoivat matkaansa kuten minäkin. Jäin kuitenkin miettimään näkemääni. Tämä ei ollut ensimmäinen kerta kun olin todistamassa vastaavanlaista tapausta.

Mietin mikä saa aikaan moisen reaktion? On totta, että jos autoilija on 'jäniksen seljässä' eli kiireen kanssa liikkeellä, sitä tietysti toivoisi kaistojen vetävän ja ruuhkan olevan mahdollisimman pientä. Toisaalta autokouluautoja ei kuitenkaan ihan joka kulmassa tule vastaan ja ovathan myös nämä 'kuumakallet' tai '-kaisat' kai itsekkin joskus joutuneet opettelemaan ajotaitonsa? Jostain syystä mieleeni nousi työharjoittelun ja ajoharjoittelun väliset samankaltaisuudet. Harjoitteluhan on juuri oppimista varten ja jokainen nykyhetken ammattilainen on joskus joutunut taitonsa opettelemaan, kukaan kun ei ole seppä syntyessään.

Työharjoittelussa harjoittelusta vastaavan esimiehen tai -naisen rooli on suuri harjoittelun onnistumisen kannalta. On varmasti välillä tuskastuttavaa omien kiireidensä ja työtehtäviensä ohella opastaa työtänsä vasta opettelevaa harjoittelijaa. Kuitenkin tämä on panostus paitsi harjoittelijan, myös oman alan tulevaisuuteen; niin sanottu hiljainen tieto ei siirry sukupolvelta toiselle itsestään. Opastava henkilö on usein kehittynyt työuransa aikana oman työnsä ekspertiksi, harjoittelija taas on vasta työuransa alussa. Parhaassa tapauksessa nämä kaksi voivat löytää yhteisen sävelen; kokenut työntekijä voi jakaa omaa tietoaan ja harjoittelija taas tuoda uusia ideoita työntekoon. Itse koin olleeni tässä suhteessa onnekas omassa harjoittelussani.

Toivottavasti myös muilla museologeilla on yhtä hyvä tuuri!